כריש הקשת הוא כריש צבעוני קטן שלא אוכל בשר חי

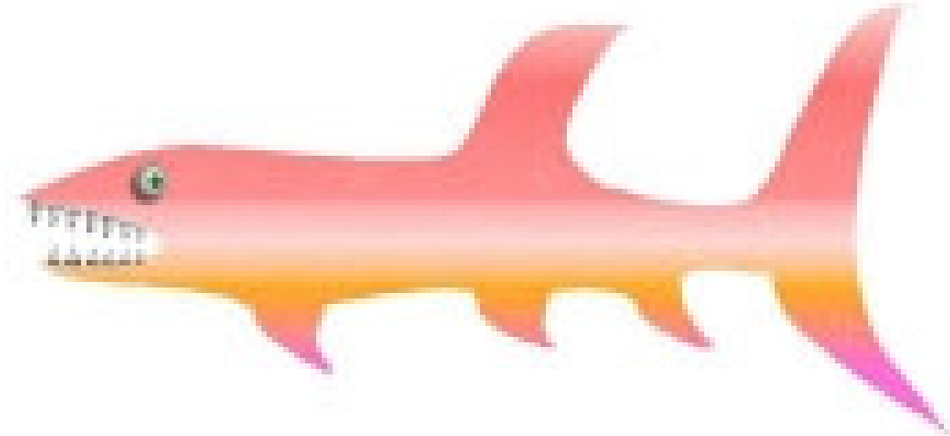

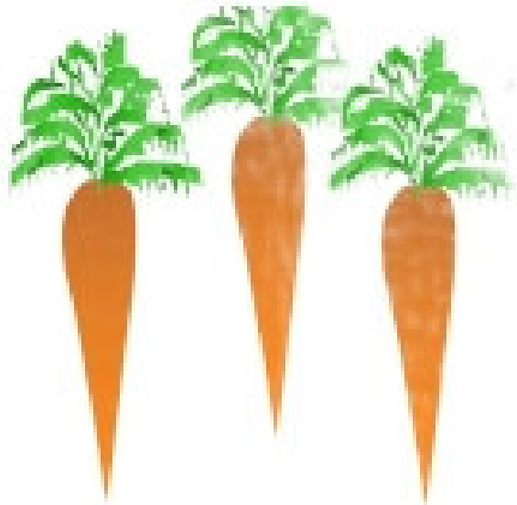

.

באוקיאנוס הגדול חי פעם כריש קטן בשם רני.
הוא לא היה גדול או שחור או אפור, הוא לא היה אפילו כהה. הוא היה כמו קשת בענן. הסנפירים שלו היו בצבע כתום-ורוד. הקשקשים שלו היו צהבהבים. הוא לא היה מפחיד. הוא היה די רכרוכי.

הוא לא אהב את המזון שאכלו כרישים אחרים. הוא לא אכל חלזונות או צלופחים או כל בשר אחר. דודה שלו ניסתה להאכיל אותו בתמנון, אבל רני סגר את פיו חזק ומצא לו גזר גדול.

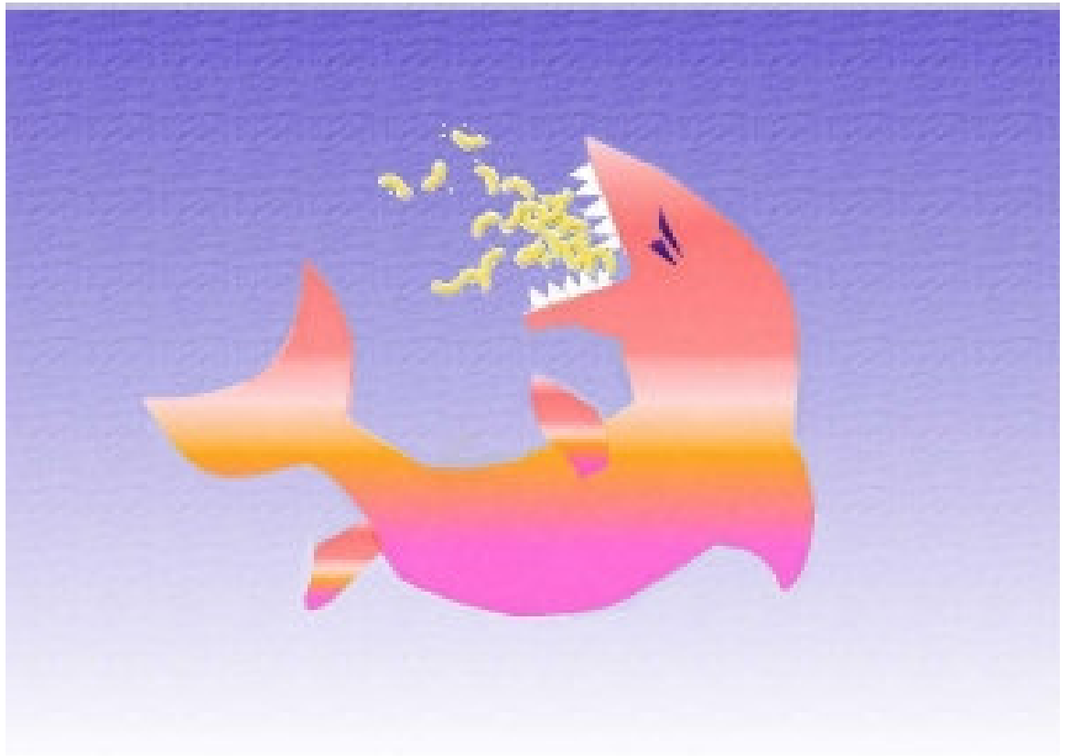

פעם חבריו ראו שהוא ישן והחליטו לעשות לו תעלול. הם דחפו כמה סרטנים לפיו. אבל הוא התעורר וירק אותם ושטף את הפה, ואחר כך רדף אחרי החברים ברוגז, עד שנעלמו בדרום.

אחיותיו הציעו לו לאכול צלי דגים אבל הוא הניע את ראשו ומיהר לשחק במקום אחר. סבתא שאלה האם ירצה לאכול אלתית טעימה. אבל הוא עשה פרצוף חמוץ ואמר שלא רוצה.

וכל הזמן שאלו אותו את השאלות המטרידות, אבל רני ידע מה שהוא אוהב לאכול. הוא לא היה זקוק להצעות.
וכשקבוצת דגיגים עברה בקרבה, המורה היה אומר "הנה בא רני כריש הקשת, הכריש הצמחוני."

יום אחד הופיע בסביבה כריש לבן, גדול מאוד. הוא התגנב מאחורי סבתא ותפס אותה. "וי!" היא צעקה אך אף אחד לא יכול היה להציל אותה.
המצב היה חמור ביותר.

אבל רני, שאכל את הירקות שלו כל יום באופן קבוע, נעשה לכריש המהיר ביותר בכל הסביבה. הוא ידע שכרישים שאוכלים סבתות הם רשעים גדולים.

לכן הוא אזר כוח, כמו חץ מקשת התנפל על הכריש הלבן הגדול ונכנס לו ישר לתוך העין.
מר כריש לבן זעק מרוב כאב ואחר כך התחיל לבכות.

סבתא קפצה מפיו וברחה מהר, וכל הדגים שהיו בסביבה קראו "הידד!"
ואז סבתא אפתה פשטידת ירקות גדולה, כל כך טעימה שכולם זוכרים אותה עד היום.

היום רני ממשיך לאכול ברוקולי וגזר, אפונה ותירס. כך הוא אוכל מאז שנולד.
וכשקבוצת דגיגים עוברת בסביבה המורה מסביר "הנה רני כריש הקשת, הכריש הצמחוני."